Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

19. ledna 2012 *

„Kasační opravný prostředek — Ochranná známka Společenství — Nařízení (ES) č. 40/94 — Článek 58 — Nařízení (ES) č. 2868/95 — Pravidla 49 a 50 — Slovní ochranná známka R10 — Námitky — Postoupení — Přípustnost odvolání — Pojem ‚osoba, která může podat odvolání' — Použitelnost metodických pokynů OHIM"

Ve věci C-53/11 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 3. února 2011,

Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), zastoupený J. Crespo Carrillem, jako zmocněncem,

účastník řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatel),

přičemž dalšími účastníky řízení jsou:

Nike International Ltd, se sídlem v Beaverton (Spojené státy), zastoupená M. de Just Baileyem, abogado,

žalobkyně v prvním stupni,

Aurelio Muñoz Molina, s bydlištěm v Petrer (Španělsko),

vedlejší účastník v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení J. N. Cunha Rodrigues, předseda senátu, U. Lõhmus (zpravodaj), A. Rosas, A. Ó Caoimh a A. Arabadžev, soudci,

generální advokát: N. Jääskinen,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. listopadu 2011,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

* Jednací jazyk: španělština.

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 24. listopadu 2010, Nike International v. OHIM – Muñoz Molina (R10) (T-137/09, Sb. rozh. s. II-5433, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Tribunál vyhověl žalobě Nike International Ltd (dále jen „společnost Nike“) směřující ke zrušení rozhodnutí prvního odvolacího senátu OHIM ze dne 21. ledna 2009 (věc R 551/2008-1, dále jen „sporné rozhodnutí“), kterým byly prohlášeny za nepřípustné námitky podané společností Nike na základě národního nezapsaného označení, a sice „R10“, proti tomu, že si Aurelio Muñoz Molina nechal zapsat totéž označení jakožto ochrannou známku Společenství.

Právní rámec

Nařízení (ES) č. 40/94

2 Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146) bylo zrušeno a nahrazeno nařízením Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 78, s. 1), které vstoupilo v platnost dne 13. dubna 2009. S ohledem na datum podání námitek, které vedly ke spornému rozhodnutí, se však projednávaný spor řídí i nadále nařízením č. 40/94, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1891/2006 ze dne 18. prosince 2006 (Úř. věst. L 386, s. 14, dále jen „nařízení č. 40/94“).

3 Článek 57 odst. 1 nařízení č. 40/94, který se týká rozhodnutí, proti kterým lze podat odvolání, stanoví:

„Odvolání lze podat proti rozhodnutím průzkumových referentů, proti rozhodnutím námitkových oddělení, oddělení pro správu známek a právní otázky a zrušovacích oddělení. Odvolání má odkladný účinek.“

4 Článek 58 tohoto nařízení, nadepsaný „Osoby, které mohou podat odvolání a být účastníky odvolacího řízení“, stanoví:

„Každý účastník řízení, které skončilo vydáním rozhodnutí, může proti tomuto rozhodnutí podat odvolání, pokud toto rozhodnutí nevyhovělo jeho požadavkům. Ostatní účastníci tohoto řízení jsou účastníky odvolacího řízení.“

5 Článek 59 téhož nařízení, nadepsaný „Lhůta a forma“, uvádí:

„Odvolání se podává písemně u úřadu ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení napadeného rozhodnutí. Odvolání se považuje za podané až po zaplacení poplatku. Písemné odůvodnění odvolání musí být předloženo ve lhůtě čtyř měsíců ode dne doručení rozhodnutí.“

6 Článek 73 uvedeného nařízení, nadepsaný „Odůvodnění rozhodnutí“, stanoví:

„Rozhodnutí úřadu musí být odůvodněna. Mohou být založena pouze na důvodech, ke kterým měli účastníci možnost se vyjádřit.“

7 Článek 74 nařízení č. 40/94, nadepsaný „Zkoumání skutečností úřadem z úřední moci“, stanoví:

„1. V průběhu řízení zkoumá úřad skutečnosti z moci úřední; v řízení týkajícím se relativních důvodů zamítnutí se však úřad při zkoumání omezí na skutečnosti, důvody a návrhy přednesené účastníky.

2. Úřad nemusí přihlížet ke skutečnostem, které účastníci včas neuvedli, ani k důkazům, které včas nepředložili.“

Nařízení (ES) č. 2868/95

8 Pravidlo 31 nařízení Komise (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení č. 40/94 (Úř. věst. L 303, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 189), ve znění nařízení Komise (ES) č. 1041/2005 ze dne 29. června 2005 (Úř. věst. L 172, s. 4, dále jen „nařízení č. 2868/95“), nadepsané „Převod“, ve svých odstavcích 1, 2, 5 a 6 stanoví:

„1. Žádost o zápis převodu podle čl[ánku] 17 nařízení [č. 40/94] musí obsahovat:

a) číslo zápisu ochranné známky Společenství;

b) údaje o novém majiteli podle pravidla 1 odst. 1 písm. b);

c) netýká-li se převod veškerých výrobků a služeb, potom je třeba uvést údaje o těch zapsaných výrobcích nebo službách, kterých se převod týká;

d) doklady, které řádně zakládají převod podle čl. 17 odst. 2 a 3 nařízení [č. 40/94].

2. Žádost může případně obsahovat i jméno a místo podnikání zástupce nového majitele podle pravidla 1 odst. 1 písm. e).

[...]

5. Dostatečným dokladem o převodu podle odst. 1 písm. d) je:

a) žádost o zápis převodu podepsaná zapsaným majitelem nebo jeho zástupcem a nabyvatelem nebo jeho zástupcem; nebo

b) žádost, ke které je v případě, že je podána nabyvatelem, přiloženo prohlášení podepsané zapsaným majitelem nebo jeho právním nástupcem, že souhlasí se zapsáním nabyvatele; nebo

c) žádost doložená vyplněným formulářem o převodu nebo dokumentem uvedeným v pravidle 83 odst. 1 písm. d), podepsaným zapsaným majitelem nebo jeho zástupcem a nabyvatelem nebo jeho zástupcem.

6. Nejsou-li splněny podmínky týkající se zápisu převodu uvedené v čl. 17 odst. 1 až 4 nařízení [č. 40/94], odstavcích 1 až 4 výše nebo v jiném použitelném ustanovení tohoto předpisu, sdělí úřad žadateli tyto nedostatky. Nejsou-li nedostatky odstraněny ve lhůtě stanovené úřadem, úřad žádost o zápis převodu zamítne.“

9 Hlava X nařízení č. 2868/95, nadepsaná „Odvolání“, začíná pravidlem 48, nadepsaným „Obsah odvolání“, které stanoví:

„1. Odvolání musí obsahovat:

a) jméno a adresu odvolatele podle pravidla 1 odst. 1 písm. b);

b) jmenoval-li odvolatel zástupce, jméno a místo podnikání zástupce podle pravidla 1 odst. 1 písm. e);

c) údaj o napadeném rozhodnutí a o rozsahu, v jakém se žádá o změnu nebo zrušení rozhodnutí.

2. Odvolání se podává v jazyce řízení, ve kterém bylo napadené rozhodnutí vydáno.“

10 Pravidlo 49 obsažené v téže hlavě, nadepsané „Zamítnutí [Odmítnutí] odvolání pro nepřípustnost“, ve svých odstavcích 1 a 2 uvádí:

„1. Nevyhovuje-li odvolání článkům 57, 58 a 59 nařízení [č. 40/94] a pravidlu 48 odst. 1 písm. c) a odst. 2, zamítne [odmítne] je odvolací senát jako nepřípustné, pokud nejsou nedostatky odstraněny před uplynutím lhůty stanovené v článku 59 nařízení [č. 40/94].

2. Zjistí-li odvolací senát, že odvolání nevyhovuje jiným ustanovením nařízení [č. 40/94] nebo tohoto předpisu, zejména pravidlu 48 odst. 1 písm. a) a b), informuje o tom odvolatele a vyzve jej, aby uvedené nedostatky odstranil ve lhůtě stanovené odvolacím senátem. Není-li odvolání včas opraveno, zamítne [odmítne] jej odvolací senát jako nepřípustné.“

11 Pravidlo 50 nařízení č. 2868/95, nadepsané „Projednání odvolání“, v odstavci 1 stanoví:

„Není-li stanoveno jinak, použijí se ustanovení o řízení před oddělením, které vydalo rozhodnutí, proti kterému bylo podáno odvolání, přiměřeně i pro odvolací řízení.

[...]

Směřuje-li odvolání proti rozhodnutí námitkového oddělení, omezí senát přezkum odvolání na skutečnosti a důkazy předložené ve lhůtách stanovených nebo určených námitkovým oddělením v souladu s nařízením [č. 40/94] a těmito pravidly, pokud se senát nedomnívá, že by měly být vzaty v úvahu další nebo doplňkové skutečnosti a důkazy podle čl. 74 odst. 2 nařízení [č. 40/94].“

Skutečnosti předcházející sporu

12 Skutkový základ sporu je popsán v bodech 1 až 9 napadeného rozsudku následovně:

„1 Dne 2. ledna 2006 podal Aurelio Muñoz Molina u [OHIM] přihlášku ochranné známky Společenství [...]

2 Ochrannou známkou, jejíž zápis byl požadován, je slovní označení R10.

3 Přihláška ochranné známky Společenství byla zveřejněna ve *Věstníku ochranných známek Společenství* č. 30/2006 ze dne 24. července 2006.

4 Dne 24. října 2006 podala společnost DL Sports & Marketing Ltda na základě článku 42 nařízení č. 40/94 [...] námitky proti zápisu přihlašované ochranné známky. Uvedené námitky byly založeny na nezapsané ochranné známce nebo označení užívaném v obchodním styku R10 a byly namířeny proti všem výrobkům uvedeným v přihlášce ochranné známky. [...]

5 Dne 28. listopadu 2006 námitkové oddělení poskytlo společnosti DL Sports & Marketing [Ltda] čtyřměsíční lhůtu, tedy do 29. března 2007, aby prokázala zejména existenci a platnost dovolávaného staršího práva. Dne 29. března 2007 společnost DL Sports & Marketing [Ltda] požádala o prodloužení lhůty, která jí byla dne 8. června 2007 prodloužena do 9. srpna 2007. Dne 24. října 2007 dospělo námitkové oddělení k závěru, že na podporu námitek nebyl předložen žádný důkaz.

6 Dopisem ze dne 31. října 2007 právní poradce [společnosti Nike] oznámil námitkovému oddělení, že na základě dohody ze dne 20. června 2007 společnost DL Sports & Marketing [Ltda] převedla na [společnost Nike] – prostřednictvím společnosti Nike, Inc. – vlastnické právo k několika

ochranným známkám a právům duševního vlastnictví (dále jen ‚dohoda o převodu'). Právní poradce [společnosti Nike] uvedl, že od nového majitele staršího práva obdržel pokyn pokračovat v námitkovém řízení, a proto požádal o to, aby v tomto řízení mohl vystupovat jako jeho zástupce.

7 Dne 19. února 2008 námitkové oddělení zamítlo námitky z důvodu, že společnost DL Sports & Marketing [Ltda] neprokázala ve stanovené lhůtě existenci staršího práva uplatněného na podporu uvedených námitek (dále jen ‚rozhodnutí námitkového oddělení').

8 Dne 28. března 2008 podala [společnost Nike] proti rozhodnutí námitkového oddělení k OHIM odvolání na základě článků 57 až 62 nařízení č. 40/94 [...].

9 [Sporným rozhodnutím] první odvolací senát OHIM odmítl toto odvolání jako nepřípustné z důvodu, že [společnost Nike] nepodala důkaz o svém postavení účastníka námitkového řízení, a tudíž nebyla aktivně legitimována k podání odvolání proti rozhodnutí námitkového oddělení. Odvolací senát měl totiž za to, že právní poradce [společnosti Nike] v řízení u námitkového oddělení neuvedl – natož aby podal důkaz – že starší právo uplatněné na podporu námitek náleží k ochranným známkám převedeným na [společnost Nike]. Odvolací senát upřesnil, že [společnost Nike] nebyla ani během odvolacího řízení schopna prokázat, že je majitelkou staršího práva. Odvolací senát měl tak za to, že dohoda o převodu pouze prokazuje, že [společnost Nike] nabyla některé ochranné známky Společenství, ale nikoliv konkrétně dovolávané starší právo."

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

13 Návrhem došlým dne 6. dubna 2009 společnost Nike podala u Tribunálu žalobu, která směřovala zejména k tomu, aby její odvolání před prvním odvolacím senátem OHIM bylo prohlášeno za přípustné.

14 Na podporu této žaloby společnost Nike vznesla čtyři žalobní důvody.

15 Tribunál zamítl první a třetí žalobní důvod, nepřezkoumal čtvrtý žalobní důvod a vyhověl druhému žalobnímu důvodu v rozsahu, v němž se tento důvod týká sporného rozhodnutí, tudíž uvedené rozhodnutí zrušil.

16 Svým druhým žalobním důvodem společnost Nike tvrdila, že při přijetí sporného rozhodnutí bylo porušeno jednak její právo se v řízení účinně bránit, neboť toto rozhodnutí bylo založeno na výkladu dohody o převodu, k němuž se společnost Nike nemohla vyjádřit, jednak zejména pravidlo 31 odst. 6 nařízení č. 2868/95, neboť společnost Nike neměla možnost odstranit nedostatky týkající se důkazu o převodu dovolávaného staršího práva.

17 V bodech 22 až 24 a 26 napadeného rozsudku Tribunál konstatoval, že první odvolací senát OHIM měl za to, že společnost Nike nebyla schopna prokázat, že je majitelkou dovolávaného staršího práva, a že proto nepodala důkaz o svém postavení účastníka námitkového řízení, takže nebyla aktivně legitimována k podání odvolání proti rozhodnutí námitkového oddělení. Podle Tribunálu se však při neexistenci právního předpisu týkajícího se důkazu o převodu staršího národního práva uplatněného na podporu námitek metodické pokyny týkající se řízení před OHIM (dále jen „metodické pokyny OHIM") – které je OHIM v zásadě povinen dodržovat – v tomto ohledu inspirují ustanoveními pravidla 31 odst. 6 nařízení č. 2868/95. Tyto metodické pokyny tak v „Část[i] 1: Otázky [týkající se řízení]" jejich „Část[i] C: [Metodické pokyny týkající se námitkového řízení]", v bodě E, VIII, 1.3.1 stanoví, že pokud nový majitel staršího národního práva „informuje [OHIM] o převodu, ale nepodá (dostatečný) důkaz o tomto převodu, řízení o námitkách se přeruší a nový majitel má dvouměsíční lhůtu pro předložení důkazu o převodu".

18 Tribunál měl v bodě 24 napadeného rozsudku za to, že toto analogické použití pravidla 31 odst. 6 nařízení č. 2868/95 týkajícího se převodu zejména ochranných známek Společenství na postoupení národních ochranných známek nemůže být zpochybněno, neboť v případě, že vnitrostátní právo nestanoví postup pro zápis převodu vlastnického práva k zapsaným ochranným známkám, přezkum prováděný za účelem ověření, že k převodu ochranné známky uplatněné na podporu námitek skutečně došlo, je v podstatě stejný jako přezkum, který provádí příslušné oddělení OHIM za účelem přezkumu žádostí o převod ochranných známek Společenství. Kromě toho, i když se tento postup výslovně týká zapsaných národních ochranných známek, je třeba jej podle Tribunálu obdobně použít i na převod nezapsaných národních ochranných známek, neboť OHIM musí provést totožný druh přezkumu.

19 Tribunál měl následně v bodech 25 a 26 napadeného rozsudku za to, že podle pravidla 50 odst. 1 nařízení č. 2868/95 se ustanovení o řízení před námitkovým oddělením OHIM použijí přiměřeně i pro odvolací řízení, avšak první odvolací senát OHIM neposkytl společnosti Nike v rozporu s výše uvedenými ustanoveními nařízení č. 2868/95 a metodickými pokyny OHIM možnost předložit dodatečné důkazy o převodu dovolávaného staršího národního práva.

20 V odpovědi na argument OHIM, podle něhož společnost Nike podala před námitkovým oddělením OHIM návrh na svoji záměnu za původní osobu, která podala námitky, až po ukončení námitkového řízení, měl Tribunál v bodě 27 napadeného rozsudku za to, že i za předpokladu, že by tento návrh nemohl být přijat, případně by mohl být ignorován, nabyvatel nemůže být zbaven práva na podání odvolání proti rozhodnutí námitkového oddělení. Nabyvatel má totiž jakožto majitel ochranné známky uplatněné na podporu námitek nutně aktivní legitimaci k podání odvolání proti rozhodnutí, kterým se ukončuje námitkové řízení, nezávisle na otázce, zda podal návrh na záměnu účastníků u námitkového oddělení OHIM a zda je takový návrh přípustný. Podle Tribunálu musí odvolací senát OHIM při tomto přezkumu dodržovat použitelná procesní pravidla, včetně metodických pokynů OHIM, i když se musí ubezpečit, že nabyvatel je majitelem starší ochranné známky.

21 Rovněž tak Tribunál v bodě 28 napadeného rozsudku uvedl, že nelze přijmout ani argument OHIM vycházející ze skutečnosti, že společnost Nike nepředložila žádný důkaz, kterým by mohla prokázat postoupení staršího práva uplatněného na podporu námitek ve svůj prospěch, neboť výtka vznesená společností Nike směřuje právě k tvrzení, že první odvolací senát OHIM měl společnosti Nike umožnit předložit vyjádření k výkladu předložených důkazů nebo zhojit nedostatečnost uvedených důkazů.

22 Konečně Tribunál v bodech 29 a 30 napadeného rozsudku odmítl argument OHIM, podle něhož porušení, kterého se dopustil první odvolací senát OHIM, nemůže vést ke zrušení sporného rozhodnutí, neboť nemá vliv na jeho obsah, když námitky musí být v každém případě zamítnuty z důvodu, že původní osoba, která podala námitky, nepředložila důkazy o existenci staršího práva uplatněného na podporu námitek. Podle Tribunálu nelze popřít skutečnost, že rozhodnutí, kterým se odvolání odmítá jako nepřípustné, nemá stejný obsah jako rozhodnutí ve věci samé. Kromě toho Tribunál nemůže zkoumat přímo legalitu rozhodnutí námitkového oddělení, a zkoumat tak argumenty, kterými se první odvolací senát OHIM nezabýval, aby ověřil, zda porušení procesních pravidel, kterého se dopustil posledně uvedený odvolací senát, mohlo mít vliv na konečné zamítnutí námitek.

23 Tribunál v bodě 31 napadeného rozsudku upřesnil, že druhému žalobnímu důvodu je třeba vyhovět a není nutné zkoumat, zda bylo porušeno právo společnosti Nike se v řízení účinně bránit, posuzované nezávisle na výše uvedených ustanoveních nařízení č. 2868/95 a metodických pokynů OHIM.

Návrhová žádání účastníků řízení před Soudním dvorem

24 Svým kasačním opravným prostředkem OHIM navrhuje, aby Soudní dvůr:

— napadený rozsudek zrušil,

— vydal nový rozsudek ve věci samé, jímž zamítne žalobu proti spornému rozhodnutí, nebo věc vrátil zpět Tribunálu a

— uložil společnosti Nike náhradu nákladů řízení.

25 Ve své kasační odpovědi společnost Nike navrhuje, aby Soudní dvůr:

— kasační opravný prostředek zamítl a

— uložil OHIM náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

26 Na podporu svého kasačního opravného prostředku OHIM vznáší dva důvody vycházející zaprvé z porušení pravidla 49 nařízení č. 2868/95, jakož i článku 58 nařízení č. 40/94, a zadruhé z porušení metodických pokynů OHIM, jakož i pravidla 49 odst. 1 nařízení č. 2868/95.

27 Oběma důvody kasačního opravného prostředku je třeba se zabývat společně.

Argumentace účastníků řízení

28 První částí svého prvního důvodu kasačního opravného prostředku OHIM tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když na odvolací řízení nepoužil pravidlo 49 nařízení č. 2868/95 ani pravidlo 58 nařízení č. 40/94, což jsou ustanovení, na kterých je sporné rozhodnutí založeno.

29 Podle OHIM měla společnost Nike odůvodnit své postavení účastníka řízení před prvním odvolacím senátem OHIM předložením důkazu o tom, že původní osoba, který podala námitky, na ní postoupila starší národní právo, na kterém byly námitky založeny. Ve sporném rozhodnutí bylo uvedeno, že dokumenty předložené před tímto odvolacím senátem neposkytly důkaz o tom, že společnost Nike je majitelkou tohoto práva, neboť dohoda o převodu předložená společností Nike pouze prokazuje, že tato společnost získala ochranné známky Společenství, nikoli nezapsanou národní ochrannou známku, na které jsou námitky založeny.

30 V napadeném rozsudku Tribunál neprávem konstatoval, že existuje právní mezera, kterou se snažil zaplnit prostřednictvím postupných analogií, jejichž účinkem bylo nezohlednění pravidla 49 odst. 1 nařízení č. 2868/95, které je v projednávaném případě použitelné, a uložení povinnosti odvolacím senátům OHIM, aby použily metodické pokyny OHIM, a tedy ustanovení, která jsou zcela cizí projednávanému případu.

31 V souladu s uvedeným pravidlem 49 odst. 1 musejí být nedostatky související s nesplněním podmínek stanovených v článcích 57 až 59 nařízení č. 40/94 odstraněny před uplynutím lhůty stanovené v článku 59 tohoto nařízení, a sice ve lhůtě čtyř měsíců ode dne doručení napadeného rozhodnutí.

32 Kromě toho vzhledem k tomu, že podle odstavce 2 téhož pravidla je lhůta pro odstranění případných nedostatků poskytnuta odvolateli pouze v případě, že odvolací senát OHIM zjistí, že odvolání nevyhovuje jiným ustanovením nařízení č. 40/94 nebo nařízení č. 2868/95, zejména pravidlu 48 odst. 1

písm. a) a b) posledně uvedeného nařízení, pravidlo 49 uvedeného nařízení zakazuje, aby odvolací senát OHIM poskytl lhůtu k odstranění nedostatků souvisejících s nesplněním článku 58 nařízení č. 40/94. S ohledem na to, že společnost Nike neodůvodnila své postavení účastníka řízení ve lhůtě čtyř měsíců stanovené v článku 59 tohoto nařízení, sporné rozhodnutí správně prohlásilo, že odvolání společnosti Nike je nepřípustné na základě pravidla 49 odst. 1 nařízení č. 2868/95, vykládaného ve vzájemném spojení s článkem 58 nařízení č. 40/94.

33 Kromě toho se podle OHIM první odvolací senát OHIM tím, že neposkytl lhůtu k odstranění nedostatků způsobujících nepřípustnost odvolání společnosti Nike, nedopustil porušení práva společnosti Nike se v řízení účinně bránit, jelikož v souladu s ustálenou judikaturou Tribunálu je posouzení skutkového stavu věcí samotného rozhodovacího aktu. Právo být vyslechnut se přitom vztahuje na všechny skutkové nebo právní okolnosti, které představují základ rozhodovacího aktu, avšak nikoliv na konečné stanovisko, které správní orgán zamýšlí přijmout. Vzhledem k tomu, že společnost Nike sama před OHIM předložila dotčené dokumenty, měla možnost se k jejich relevanci vyjádřit.

34 Druhou částí svého prvního důvodu kasačního opravného prostředku OHIM uvádí, že Tribunál nesplnil svou povinnost uvést odůvodnění napadeného rozsudku tím, že se nevyjádřil k použitelnosti článku 58 nařízení č. 40/94, jakož i pravidla 49 odst. 1 nařízení č. 2868/95 v odvolacím řízení.

35 Pokud jde o první důvod kasačního opravného prostředku, společnost Nike má za to, že Tribunál právem zrušil sporné rozhodnutí, jelikož první odvolací senát OHIM porušil pravidlo 50 nařízení č. 2868/95, jakož i článek 73 nařízení č. 40/94 tím, že jí odmítl přiznat možnost předložit dodatečné důkazy, které by mohly prokázat postoupení dovolávaného staršího práva v její prospěch. Podle uvedeného článku 73 totiž rozhodnutí OHIM nemůže být založeno na důvodech, ke kterým neměli účastníci možnost se vyjádřit, což spadá pod minimální právní jistotu, kterou účastníci řízení mohou oprávněně od správy očekávat. Článek 58 nařízení č. 40/94 výjimku z této zásady nemůže odůvodnit.

36 Společnost Nike tvrdí, že OHIM v řízení před Tribunálem nezpochybnil skutečnost, že sporné rozhodnutí zakládalo nepřípustnost odvolání na nedodržení podmínek stanovených v článku 58 nařízení č. 40/94, ani skutečnost, že první odvolací senát OHIM neposkytl společnosti Nike možnost vyjádřit se k tomuto důvodu nepřípustnosti. Společnost Nike z toho vyvozuje, že napadený rozsudek je v důsledku toho – pokud jde o porušení práva účinně se v řízení bránit uvedeného v článku 73 tohoto nařízení – v souladu s unijním právem.

37 Kromě toho musí být podle společnosti Nike použití článku 58 nařízení č. 40/94 konsistentní s ostatními ustanoveními tohoto nařízení a nařízení č. 2868/95, a zejména s tím, co je třeba chápat pod pojmem „účastník“ námitkového řízení. Výklad výrazu „účastník řízení“, který je uveden v článku 58 nařízení č. 40/94, provedený OHIM přitom zaměňuje postavení „účastníka řízení“ a postavení „majitele“ staršího práva, když nepřihlíží k rozdílné terminologii použité v ustanoveních tohoto nařízení. Použití výrazu „účastník řízení“ v tomto článku 58 naznačuje, že uvedené nařízení umožňuje prokázat uvedené postavení „majitele“ *a posteriori* a včas. Společnost Nike tak uvádí, že nabyvatel v projednávané věci může podat odvolání proti rozhodnutí, kterým bylo ukončeno námitkové řízení.

38 Svým druhým důvodem kasačního opravného prostředku, vycházejícím z porušení metodických pokynů OHIM a pravidla 49 odst. 1 nařízení č. 2868/95, má OHIM za to, že je napadený rozsudek stižen nesprávným právním posouzením v rozsahu, v němž v něm bylo podle pravidla 50 odst. 1 tohoto nařízení uvedeno, že odvolací senáty OHIM musejí používat metodické pokyny OHIM.

39 Podle OHIM jsou tyto metodické pokyny návodem určeným pro zaměstnance OHIM, který slouží jako základ pro rozhodnutí vydaná průzkumovými referenty a různými odděleními OHIM; odvolacím senátům OHIM, které přezkoumávají zejména soulad rozhodnutí těchto útvarů s ustanoveními nařízení č. 40/94 a nařízení č. 2868/95, však nelze uložit povinnost, aby je používaly.

40 Kromě toho rozhodnutí odvolacích senátů OHIM spadají do výkonu přesně stanovené pravomoci, a nikoli diskreční pravomoci. Legalita těchto rozhodnutí tedy musí být posuzována pouze na základě nařízení č. 40/94 a nařízení č. 2868/95 tak, jak jsou vykládána unijními soudy, a nikoli na základě dřívější praxe OHIM.

41 V tomto kontextu je odkaz, který napadený rozsudek učinil na pravidlo 50 odst. 1 nařízení č. 2868/95, zvláště nesprávný, neboť toto pravidlo právě uvádí, že se použije „není-li stanoveno jinak“, zatímco pravidlo 49 téhož nařízení právě takové jiné ustanovení představuje. Dále ustanoveními, na která uvedený odstavec 1 odkazuje, mohou být pouze legislativní předpisy, zvláště nařízení č. 40/94 a nařízení č. 2868/95, nikoli administrativní pokyny určené oddělením OHIM.

42 Společnost Nike má naproti tomu za to, že i když je OHIM omezen dodržováním zásady legality, tento úřad uznal a uvedl, že „požadavek konzistentnosti“ se projevuje přijetím zejména vnitřních více či méně závazných směrnic. V důsledku toho musí použít relevantní ustanovení nařízení č. 40/94 a nařízení č. 2868/95 v souladu s metodickými pokyny OHIM. Odkaz v napadeném rozsudku na povinnost odvolacích senátů OHIM používat tyto metodické pokyny tedy nepředstavuje nesprávné právní posouzení. V případě neexistence specifického právního ustanovení totiž uvedené odvolací senáty musejí použít pravidlo 31 odst. 6 nařízení č. 2868/95 způsobem uvedeným ve zmíněných metodických pokynech.

43 Konečně společnost Nike tvrdí, že odvolací senáty OHIM – kromě skutečností výslovně uplatněných účastníky řízení – mohou zohlednit všeobecně známé skutečnosti. Třebaže z čl. 74 odst. 1 nařízení č. 40/94 vyplývá, že v řízení *inter partes* přísluší účastníkům řízení, aby předložili dostatečný důkaz k tomu, co uplatňují, tento článek nezprošťuje první odvolací senát OHIM jeho povinnosti přezkoumat akt postoupení dovolávaného staršího práva, který byl předložen jako písemnost podporující to, že je společnost Nike majitelkou tohoto práva, a to tím spíše s ohledem na všeobecnou známost původu a postavení majitelky ochranné známky, na níž jsou námitky založeny.

Závěry Soudního dvora

44 První částí prvního důvodu kasačního opravného prostředku, jakož i druhým důvodem kasačního opravného prostředku OHIM uvádí, že Tribunál porušil článek 58 nařízení č. 40/94, jakož i pravidlo 49 nařízení č. 2868/95 tím, že tato ustanovení nepoužil, jakož i tím, že prvnímu odvolacímu senátu OHIM uložil povinnost, aby *mutatis mutandis* použil metodické pokyny OHIM při posuzování aktivní legitimace osoby, která podala odvolání proti rozhodnutí námitkového oddělení OHIM. Tribunál rozhodl, že odvolací senát měl společnosti Nike poskytnout dodatečnou lhůtu, aby předložila své vyjádření nebo předložila dodatečné důkazy týkající se převodu staršího práva, které uplatnila k odůvodnění své aktivní legitimace.

45 Pokud jde o přípustnost odvolání proti rozhodnutí námitkového oddělení OHIM, první věta článku 58 nařízení č. 40/94 stanoví, že každý účastník řízení, které skončilo vydáním rozhodnutí, může proti tomuto rozhodnutí podat odvolání, pokud toto rozhodnutí nevyhovělo jeho požadavkům.

46 Článek 59 tohoto nařízení stanoví, že odvolání musí být podáno písemně u OHIM ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí a že písemné odůvodnění odvolání musí být předloženo ve lhůtě čtyř měsíců od dne doručení rozhodnutí.

47 Pravidlo 49 odst. 1 a 2 nařízení č. 2868/95, které obsahuje zejména prováděcí podmínky uvedených článků 58 a 59, uvádí specifická pravidla vztahující se k posuzování přípustnosti odvolání.

48 V tomto ohledu pokud jde o odmítnutí odvolání z důvodu nepřípustnosti a způsoby odstranění případného důvodu nepřípustnosti souvisejícího zejména s nedodržením podmínek stanovených v týchž článcích, uvádí pravidlo 49 nařízení č. 2868/95 ve svém odstavci 1, že nevyhovuje-li odvolání zejména článku 58 nařízení č. 40/94, odmítne jej odvolací senát jako nepřípustné, pokud nejsou zjištěné nedostatky odstraněny před uplynutím lhůty stanovené v článku 59 tohoto nařízení.

49 Uvedený článek 59 přitom stanoví dvě různé lhůty, jak je uvedeno v bodě 46 tohoto rozsudku. Za účelem stanovení reálné možnosti odstranit nedostatky zmíněné v uvedeném pravidle 49 odst. 1 je třeba zohlednit čtyřměsíční lhůtu ode dne doručení napadeného rozhodnutí.

50 Uvedený odstavec 1 nejenže podle svého znění nestanoví možnost, aby OHIM poskytl osobě, která podala odvolání, dodatečnou lhůtu za účelem odstranění nedostatku souvisejícího s důkazem o aktivní legitimaci, ale kromě toho odstavec 2 téhož pravidla 49 takovou možnost vylučuje.

51 Posledně uvedený odstavec totiž stanoví, že zjistí-li odvolací senát, že odvolání nevyhovuje jiným ustanovením nařízení č. 40/94 nebo jiným ustanovením pravidel obsažených v nařízení č. 2868/95, zejména pravidlu 48 odst. 1 písm. a) a b) tohoto nařízení, informuje o tom odvolatele a vyzve jej, aby uvedené nedostatky odstranil ve lhůtě stanovené odvolacím senátem. Není-li odvolání včas opraveno, odmítne jej odvolací senát jako nepřípustné.

52 Z odkazu na „jiná ustanovení“ uvedeného v pravidle 49 odst. 2 nařízení č. 2868/95 jasně vyplývá, že odvolací senát OHIM nemůže poskytnout dodatečnou lhůtu v případě nedostatku souvisejícího s nedodržením ustanovení výslovně uvedených v odstavci 1 tohoto pravidla, zejména článku 58 nařízení č. 40/94.

53 Touto nemožností poskytnout dodatečnou lhůtu není dotčeno právo být vyslechnut uvedené v článku 73 nařízení č. 40/94, podle něhož rozhodnutí OHIM mohou být založena pouze na důvodech, ke kterým měli účastníci možnost se vyjádřit. Toto právo totiž nevyžaduje, aby předtím, než odvolací senát OHIM přijme své konečné stanovisko k posouzení skutečností, které předložil některý účastník řízení, byl posledně uvedený odvolací senát povinen tomuto účastníkovi řízení poskytnout novou možnost, aby se vyjádřil ohledně uvedených skutečností (viz v tomto smyslu usnesení ze dne 4. března 2010, Kaul v. OHIM, C-193/09 P, body 58 a 66).

54 Z toho vyplývá, že osoba, která u odvolacího senátu OHIM podává odvolání, musí prokázat svou aktivní legitimaci ve lhůtě čtyř měsíců stanovené v článku 59 nařízení č. 40/94, protože jinak je odvolání nepřípustné. Tato osoba má právo odstranit *proprio motu* případný důvod nepřípustnosti v téže lhůtě.

55 Pokud došlo k postoupení označení, na němž jsou námitky založeny, aniž toto postoupení mohlo být zohledněno v průběhu řízení před námitkovým oddělením OHIM, přísluší tudíž nabyvateli, aby před odvolacím senátem OHIM předložil důkaz o tom, že se stal majitelem uvedeného označení prostřednictvím postoupení, aby tak odůvodnil svou aktivní legitimaci ve lhůtě čtyř měsíců stanovené v článku 59 nařízení č. 40/94, protože jinak je jeho odvolání nepřípustné.

56 Z toho v projednávané věci vyplývá, že Tribunál tím, že nepoužil pravidlo 49 odst. 1 nařízení č. 2868/95, jakož i tím, že rozhodl, že první odvolací senát OHIM měl podle pravidla 50 odst. 1 tohoto nařízení, jakož i *per analogiam* podle pravidla 31 odst. 6 uvedeného nařízení a bodů metodických pokynů OHIM týkajících se námitkového řízení uvedených v bodě 17 tohoto rozsudku *mutatis mutandis* poskytnout společnosti Nike možnost předložit její vyjádření či předložit dodatečné důkazy, které by mohly prokázat převod staršího práva, které uplatnila k odůvodnění své aktivní legitimace, porušil článek 58 nařízení č. 40/94, jakož i pravidlo 49 odst. 1 a 2 nařízení č. 2868/95.

57 V rozsahu, v němž Tribunál v napadeném rozsudku rozhodl, že odvolací senáty OHIM musejí používat metodické pokyny OHIM, podle ustálené judikatury platí, jak uvádí OHIM, že rozhodnutí o zápisu označení jako ochranné známky Společenství, která uvedené odvolací senáty přijímají na základě nařízení č. 40/94, jsou přijímána v rámci přesně stanovené pravomoci, a nikoli v rámci diskreční pravomoci, takže legalita rozhodnutí týchž odvolacích senátů musí být posuzována výlučně na základě tohoto nařízení, jak jej vykládá unijní soud (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 15. září 2005, BioID v. OHIM, C-37/03 P, Sb. rozh. s. I-7975, bod 47; ze dne 12. ledna 2006, Deutsche SiSi-Werke v. OHIM, C-173/04 P, Sb. rozh. s. I-551, bod 48, jakož i ze dne 16. července 2009, American Clothing Associates v. OHIM a OHIM v. American Clothing Associates, C-202/08 P a C-208/08 P, Sb. rozh. s. I-6933, bod 57).

58 Kromě toho je třeba konstatovat, že v projednávané věci je použití pravidla 49 odst. 1 nařízení č. 2868/95 prvním odvolacím senátem OHIM v souladu s pravidlem 50 odst. 1 prvním pododstavcem tohoto nařízení, podle něhož není-li stanoveno jinak, použijí se ustanovení o řízení před oddělením, které vydalo rozhodnutí, proti kterému bylo podáno odvolání, přiměřeně i pro odvolací řízení. Pravidlo 49 téhož nařízení totiž představuje právě takové jiné ustanovení v rozsahu, v němž je jeho cílem specificky upravit způsoby odstranění důvodu nepřípustnosti souvisejícího s doložením postavení účastníka řízení před odvolacím senátem OHIM při podání odvolání. V důsledku toho uvedené pravidlo v tomto ohledu vylučuje přiměřené použití jiných ustanovení, jako je pravidlo 31 odst. 6 uvedeného nařízení, týkajících se řízení před oddělením, které vydalo napadené rozhodnutí.

59 Za těchto podmínek je třeba první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, jakož i druhému důvodu kasačního opravného prostředku vyhovět, jelikož jsou opodstatněné, aniž by bylo nezbytné přezkoumávat druhou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku.

60 V souladu s čl. 61 prvním pododstavcem druhou větou statutu Soudního dvora Evropské unie platí, že pokud Soudní dvůr zruší rozhodnutí Tribunálu, může věc vrátit zpět Tribunálu k rozhodnutí. V projednávané věci z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek je třeba zrušit v rozsahu, v němž jím Tribunál v rozporu s článkem 58 nařízení č. 40/94 a s pravidlem 49 nařízení č. 2868/95 rozhodl, že první odvolací senát OHIM ve sporném rozhodnutí porušil pravidlo 31 odst. 6 a pravidlo 50 odst. 1 nařízení č. 2868/95 tím, že odvolání podané společností Nike prohlásil za nepřípustné. Vzhledem k tomu, že Tribunál nepřezkoumal čtvrtý žalobní důvod předložený společností Nike, týkající se nesprávného posouzení aktu o postoupení dovolávaného staršího práva, je třeba věc vrátit zpět Tribunálu, přičemž o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) **Rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 24. listopadu 2010, Nike International v. OHIM – Muñoz Molina (R10) (T-137/09), se zrušuje v rozsahu, v němž jím uvedený Tribunál v rozporu s článkem 58 nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1891/2006 ze dne 18. prosince 2006, a s pravidlem 49 nařízení Komise (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení č. 40/94, ve znění nařízení Komise (ES) č. 1041/2005 ze dne 29. června 2005, rozhodl, že první odvolací senát Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) ve svém rozhodnutí ze dne 21. ledna 2009 (věc R 551/2008-1) porušil pravidlo 31 odst. 6 a pravidlo 50 odst. 1 nařízení č. 2868/95, ve znění nařízení č. 1041/2005, tím, že odvolání podané společností Nike International Ltd prohlásil za nepřípustné.**

2) **Věc se vrací zpět Tribunálu Evropské unie.**

3) **O nákladech řízení bude rozhodnuto později.**

Podpisy.